

เมื่ออาร์ยามองเห็นรูปร่างของยอดเขาขนาดใหญ่ปรากฏอยู่เบื้องหน้า เรืองรองเป็นสีทองด้วยแสงอาทิตย์ยามบ่าย เธอก็รู้ทันทีว่าพวกเขากลับมาถึงไฮซาร์ทแล้ว

พอพระอาทิตย์ตกดิน พวกเขาก็เดินทางมาถึงยอดเขาเพื่อตั้งค่ายพักในที่ซึ่งไม่มีอันตรายใด ๆ สามารถย่างกรายเข้ามาได้ อาร์ยาเดินวนรอบตอของต้นเวียร์วู้ดทั้งหลายกับเน็ด อัศวินฝึกหัดของของลอร์ดเบรค และพวกเขาก็ยืนบนตอไม้เพื่อมองดูแสงสุดท้ายเมื่อพระอาทิตย์ลับไปทางทิศตะวันตก

จากบนนี้ เธอสามารถมองเห็นพายุกำลังหมุนพัดไปทางเหนือ แม้ไฮซาร์ทจะตั้งอยู่เหนือสายฝน แต่มันไม่ได้อยู่เหนือสายลม ลมพัดแรงเสียจนเธอรู้สึกเหมือนมีคนยืนอยู่ข้างหลังและกำลังกระชากเสื้อคลุมของเธอ แต่เมื่อเธอหันหลังไปมอง เธอไม่พบใครอยู่ตรงนั้น

ภูติผี เธอนึกขึ้นได้ ที่ไฮซาร์ทมีผีสิง

พวกเขาก่อไฟขนาดใหญ่บนยอดเขาและธออสแห่งเมียร์นั่งอยู่ข้างกองไฟ มองลึกลงไปในเปลวเพลิงราวกับไม่มีสิ่งอื่นใดอีกแล้วบนโลกใบนี้

"เขากำลังทำอะไรนะ" อาร์ยาถามเน็ด

"บางครั้งเขาก็มองเห็นสิ่งต่าง ๆ ในเปลวเพลิง" อัศวินฝึกหัดบอกเธอ "อดีต อนาคต สิ่งที่กำลังเกิดขึ้นไกลออกไป"

อาร์ยาหรีดตามองเปลวไฟมองหาสิ่งที่นักบวชแดงกำลังเห็นอยู่ มันเพียงแต่ทำให้น้ำตาเริ่มขึ้นมาในดวงตาของเธอ ก่อนที่เธอจะหันไปทางอื่น เกนดรีกำลังมองนักบวชแดงอยู่เช่นกัน "เจ้าสามารถมองเห็นอนาคตในนั้นได้จริงหรือ" เขาถามขึ้นมาในทันใด

ธออสเบนสายตาออกจากเปลวเพลิงพร้อมถอนหายใจ "ไม่ใช่ที่นี่ ไม่ใช่ตอนนี้ แต่บางครั้งบางคราวเทพแห่งแสงสว่างก็ยินยอมให้ข้ามองเห็น"

เกนดรีมีสีหน้าสงสัย "นายข้าบอกว่าเจ้าทั้งขี้เมาและหลอกลวง เป็นนักบวชที่แย่ที่สุดเท่าที่เคยมีมา "

"นั่นไม่จรรยาไปหน่อยหรอก" ธออสหัวเราะเบา ๆ "เรื่องจริง แต่ก็จรรยาอยู่ดี ว่าแต่ใครเป็นนายของเจ้า ข้ารู้จักเจ้ามาก่อนหรือเจ้าหนุ่ม"

"ข้าเคยฝึกงานอยู่กับมาสเตอร์มอท เจ้าเคยมาซื้อดาบกับเขา "

"อย่างนี้เอง เขาคิดเงินข้าเป็นสองเท่าของมูลค่าที่แท้จริง แล้วยังดูข้าเรื่องที่ข้าเปลี่ยนมันเป็นดาบไฟ " ธออสหัวเราะ "นายเจ้าพูดถูก ข้าไม่ใช่นักบวชที่เคร่งครัดนัก ข้าเกิดเป็นบุตรคนสุดท้ายในบรรดาแปดคน ดังนั้นบิดาของข้าจึงยกข้าให้กับวิหารแดง แต่มันไม่ใช่เส้นทางที่ข้าอยากเลือก ข้าท่องบทสวด ข้าเอ่ยคาถา ขณะเดียวกันข้ายังชอบปล้นและบางเวลาพวกเขาก็จะพบเด็กสาวทั้งหลายบนเตียงนอนของข้า สาว ๆ พวกนั้นร้ายกาจมาก ข้าไม่รู้ว่า

พวกเธอมาอยู่บนนั้นได้อย่างไร"

"อย่างไรก็ตามข้ามีพรสวรรค์ติดมากับวาทะของข้าและเมื่อข้ามองที่เปลวเพลิง บางครั้งข้าก็มองเห็นสิ่งต่าง ๆ แต่ข้าเป็นตัวยุติมากกว่ามีประโยชน์ พวกเขาส่งข้ามาที่คิงส์แลนดิ้งเพื่อนำพาเทพแห่งแสงสว่างมาสู่เวสเทอรอส พระราชาแอริสหลงไหลในเปลวไฟอย่างมากจนเชื่อกันว่าเขาอาจจะเปลี่ยนศาสนา "

"พระราชาโรเบิร์ตชอบข้า ครั้งแรกที่ข้าขี่ม้าไปพร้อมดาบไฟ ม้าของคีเวน แลนนิสเตอร์ชูเท้าหน้าขึ้นและสลัดเขาลงพื้นและพระราชาหัวเราะหนักเสียจนข้าเกรงว่าตัวเขาจะระเบิด "

นักบวชแดงยิ้มให้กับความทรงจำ "มันไม่ใช่วิธีปฏิบัติที่ถูกต้องกับโบสถ์ นายเจ้าพุดถูกเรื่องนั้นเช่นกัน "

"ไฟทำลายล้าง" ลอร์ดเบรียคยืนอยู่ข้างหลังพวกเขาและมีอะไรในน้ำเสียงของเขาที่ทำให้ธอโรสเย็บทันที "มันทำลายทุกอย่าง และเมื่อมันมอดลงเมื่อใด ก็ไม่มีอะไรเหลือแล้ว ไม่มีเลย "

"เบรียค เพื่อนรัก" นักบวชตะเพนแห่งแสงที่ต้นแขน "เจ้ากำลังพูดอะไร"

"ไม่มีอะไรที่ข้าไม่เคยกล่าวมาก่อน หกครั้งนะธอโรส หกครั้งมันมากเกินไป " เขาหันไปทางอื่นในทันทีทันใด

คืนนั้นเสียงลมโหยหวนราวกับเสียงของหมาป่า แอ่งกายและเมอร์ริทกำลังเฝ้ายาม เน็ด เคนดรีและคนอื่น ๆ กำลังหลับเมื่ออาร์ยาเฝ้าดูรูปทรงขนาดเล็กสีซีดเคลื่อนผ่านม่าน ผมหางสีขาวยลิวไสวขณะที่เธอทิ้งน้ำหนักไปที่ไม้เท้าตะปุมตะป่ำ ความสูงของเธอไม่น่าเกินกว่าสามฟุต แสงไฟทำให้นัยน์ตาของเธอเป็นสีแดงเหมือนตาหมาป่าของจอน มันคือโกสต์เช่นกัน อาร์ยาขยับเข้าไปใกล้ ลูกเขาลงและมอง

ธอโรสกับเลียมอยู่กับเทพแห่งแสงเมื่อหญิงกระเน้งลงข้างกองไฟโดยไม่ได้รับเชิญ เธอหรีดตามองพวกเขาด้วยตาเหมือนถ่านร้อน "พวกเจ้ากลับมาให้เกียรติข้าอีกครั้ง มาพร้อมกับท่านลอร์ดแห่งซากศพ "

"ชื่อไม่เป็นมงคล ข้าขอเจ้าแล้วว่าอย่าเรียกเช่นนี้"

"ใช่ ข้าขอ แต่กลิ่นเหม็นของความตายยังอบอวลอยู่รอบตัวเจ้า ท่านลอร์ด " เธอเหลือเฟืออยู่เพียงชีเดียว "เอาเหล้าองุ่นมาให้ข้าไม่งั้นข้าจะไป กระดุกของข้าเปราะหมดแล้ว ข้อต่อของข้าปวดไปหมดเมื่อยามลมพัด และบนนี้มีลมพัดเสมอ"

"กวางแลกกับความฝันของเจ้า ท่านหญิง" ลอร์ดเบรียคพูดด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึมสุภาพ "และมีอีกถ้าเจ้ามีข่าวให้เรา "

"ข้ากินมันไม่ได้ ชีมันก็ไม่ได้ ข้าขอเหล้าองุ่นแลกกับความฝันของข้า และขอจุมพิตจากเจ้าไว้ในเสื้อคลุมสีเหลืองแลกกับข่าว" เธอหัวเราะเสียงแหลม "ใช่แล้ว จุมพิต ใช้ลิ้นด้วยนะ มันนานมาแล้ว นานเกินไป จุมพิตของเขาจะมีรสชาติของมะนาว ส่วนของข้ารสชาติเหมือนกระดุก ข้าแก่เกินไป "

"ใช่" เล็มบ่น "แก่เกินไปสำหรับเหล้าองุ่นและจุมพิต สิ่งเดียวที่เจ้าจะได้จากข้าคือสันของดาบข้า หญิงแก่ "

"ผมของข้าหลุดร่วงมากมายและไม่มีใครจุมพิตข้ามานับพันปี มันยากเหลือเกินที่จะอายุยืนขนาดนี้ แต่ข้าจะได้ฟังเพลงใช่ไหม เพลงของทอมแตกต่างกับข้าของข้า"

"เจ้าจะได้ฟังเพลงของเจ้าจากทอม" ลอร์ดเบริคส์สัญญา เขาส่งถุงใส่เหล้าองุ่นให้เธอ

หญิงแคะดื่มเหล้าองุ่นไหลลงมาตามตามคางของเธอ เมื่อเธอลดถุงเหล้าองุ่นลง เธอใช้มือเหยียนปาดมันออกไปและพูดว่า "เหล้าองุ่นเปรี้ยวสำหรับชาวสลด อะไรจะเหมาะสมยิ่งไปกว่านี้ พระราชาตายแล้ว นั่นสลดพอสำหรับพวกเจ้าหรือไม่"

ชีพจรของอาร์ยาเด่นแรง

"พระราชาคนไหนตาย หญิงแก่" เล็มถาม

"พระราชาคราเคน ท่านลอร์ด ข้าฝันว่าเขาตายและเขาก็ตาย บรรลัมภ์ปลาหมึกของเขาถูกส่งต่อแล้ว ลอร์ดฮอสเตอร์ ทาลลี่ก็ตายแล้วเช่นกัน แต่เจ้ารู้อยู่แล้วจริงไหม ในปราสาทของเหล่าพระราชา มีแพะนั่งอยู่อย่างเดียวตายและหวาดกลัวว่าสุนัขตัวใหญ่จะจูโจมเขา" หญิงแคะดื่มเหล้าองุ่น บีบถุงเหล้าขณะที่จรมันที่ริมฝีปาก

สุนัขตัวใหญ่ เธอหมายถึงสุนัขล่าเนื้อหรือ บางทีอาจจะหมายถึงพี่ชายของเขา ภูเขา อาร์ยาไม่แน่ใจ เขามีตราประจำตระกูลอันเดียวกัน สุนัขสามตัวบนพื้นสีเหลือง ครึ่งหนึ่งของบุรุษที่เธอภาวนาให้ตายเป็นคนของเซอร์ เกรเกอร์ คลีแกน ทั้งพอลลีเวอร์ ดันเซน ราฟ ทิคเกอร์และเซอร์ เกรเกอร์เอง บางทีลอร์ดเบริคอาจจะจับพวกมันแขวนคอทั้งหมด

"ข้าฝันถึงเสียงถอนของหมาป่าในสายฝน แต่ไม่มีใครได้ยินความเศร้าโศกของเขา" หญิงแคะพูดต่อ "ข้าคิดว่าหัวของข้าจะระเบิดเสียแล้ว ทั้งเสียงกลอง แตร ปี่และเสียงกรีดร้อง แต่เสียงที่เศร้าที่สุดคือเสียงกระดิ่งน้อย ข้าฝันถึงหญิงสาวที่มั่งคั่งมั่งมีอยู่ในเส้นผม พืชของมันหยดจากเขี้ยว หลังจากนั้นข้าก็ฝันถึงเธออีกครั้ง เธอฆ่ายักษ์คู่ร้ายในปราสาทที่สร้างจากหิมะ" เธอหันศีรษะมาทางอาร์ยาและยิ้ม "เจ้าไม่สามารถหลบข้าพ้นหรือเด็กน้อยเข้ามาใกล้ๆสิ"

ราวกับมีนิ้วเย็นเยียบเลื่อนผ่านคออาร์ยา ความกลัวบาดลึกกว่าดาบ เธอเตือนตัวเอง เธอยืนขึ้นและเดินเข้าใกล้กองไฟอย่างระมัดระวัง

หญิงแคะสำรวจเธอด้วยนัยน์ตาสีแดง "ข้าเห็นล่ะ" เธอกระซิบ "ข้าเห็นแล้ว เจ้าหมาป่าตัวน้อย ข้านึกว่าเป็นท่านลอร์ดที่ส่งกลิ่นของความตาย..." เธอเริ่มสะอื้น ร่วงเล็ก ๆ ของเธอสิ้น "เจ้าโหดร้ายมากที่มายังหุบเขาของข้า โหดร้าย ข้าไม่ต้องการให้พวกเจ้าอยู่ที่นี้ ไปจากที่นี่เสีย ไป!"

มันมีความหวาดกลัวในน้ำเสียงของเธอที่ทำให้อาร์ยาก้าวถอยหลัง คิดสงสัยว่าหญิงแคะเป็นบ้าหรือไม่

"อย่าทำให้เด็กกลัวสิ" ธอโรสบอก "เธอไม่ทำร้ายเจ้าหрок"

เล็มเลื่อนมือขึ้นจับจมูกของเขาก็กัก "ไม่แน่หрок"

"เธอจะออกเดินทางจากที่นี่พรุ่งนี้ ไปกับพวกเรา" ลอร์ดเบริคยืนยันกับหญิงแคะ "เรากำลังพาเธอไปหามารดาของเธอที่รีเวอร์ริน"

"ไม่" หญิงแคะพูด "เจ้าไม่ทำเช่นนั้น ตอนนี้ปลาตัวเล็กที่นั่นอยู่ ถ้าเจ้ากำลังตามหามารดา เจ้าต้องไปที่หอคอยคู่ ที่นั่นกำลังจะมีงานอภิเษกสมรส" เธอหัวเราะเสียงแหลมอีกครั้ง "มองเข้าไปในเพลิงสี นักบวชชมพู แล้วเจ้าจะเห็น แต่ไม่ใช่ตอนนี้ ไม่ใช่ที่นี่ ที่นี่เจ้ามองไม่เห็นอะไรทั้งนั้น สถานที่นี้เป็นของเทพเจ้าองค์เก่า พวกท่านยังอยู่ที่นั่น เหมือนกับข้า ท่านยังไม่ตายและท่านไม่ขึ้นขอบเปลวไฟนักหрок พวกท่านยังจำวันที่ปฐมบุรุษเหยียบย่างเข้ามาที่นี่พร้อมกับเปลวไฟในกำมือ" เธอตีมเล้าอุน่หยุดสุดท้าย โยนถุงเล้าอุน่ไปข้าง ๆ และใช้ไม้เท้าชี้ไปที่ลอร์ดเบริค "ข้าจะได้รับคำตอบแทนตอนนี้ ข้าจะได้รับบทเพลงที่เจ้าสัญญากับข้า "

เล็มจึงไปปลุกหอมที่หลับอยู่ใต้ผ้าคลุมขนสัตว์ของเขา และพาเขาไปที่กองไฟพร้อมกับพิณไม้ "เพลงเดิมใช่ไหม" เขาถาม

"ใช่ เพลงเจนนีของข้า จะมีเพลงอื่นอีกหรือ"

และเขาก็เริ่มร้อง หญิงแคะหลับตาและเริ่มขยับตัวไปมา พิมพ์คำพูดและคราง ธอโรสดึงอาร์ยาออกมา "ปล่อยให้เธอตีมด้ากับบทเพลงอย่างสงบเถอะ" เขาบอก "มันคือสิ่งเดียวที่เธอเหลืออยู่"

ข้าไม่ได้จะทำร้ายเธอเสียหน่อย อาร์ยาคิด "เธอหมายความว่าอะไรเรื่องหอคอยคู่ มารดาของข้าอยู่ที่รีเวอร์ริน ไม่ใช่หรือ"

"เธอเคยอยู่" นักบวชแดงดูใต้คางของเขา "เธอบอกว่าจะมีงานอภิเษกสมรส เราจะได้รู้จักกัน ไม่ว่าเธอจะอยู่ที่ใด ลอร์ดเบริคจะไปหาเธอ"

ไม่นานนัก สายฟ้าผ่าลงมาบนหุบเขาและสายฝนก็กระหน่ำลงมา หญิงแคะหายตัวไปอย่างรวดเร็วเช่นเดียวกับตอนที่เธอปรากฏตัว ขณะที่พวกเขาเก็บกิ่งไม้และสร้างที่กำบัง

ฝนตกตลอดทั้งคืนและเช้าวันต่อมา เน็ด เล็มและวัตที่ตื่นขึ้นเพราะความหนาวเย็น เน็ดเป็นไข้และตัวสั่น นอทซ์บอกลอร์ดเบริคว่ามีหมู่บ้านรกร้างอยู่ไม่ไกลนัก ชี้นำไปเพียงครึ่งวัน พวกเขาสามารถหาที่กำบังหลบฝนได้ที่นั่น ทุกคนจึงกลับขึ้นหลังม้าและเดินทางลงจากเขา

อาร์ยาดึงผู้ขึ้นสวมเริ่มรู้สึกหนาวสั่นแต่ตัดสินใจที่จะไม่บ่น ยิ่งพวกเขาเดินทางต่อ เน็ดที่น่าสงสารก็เริ่มเป็นทุกข์ "พอข้าสวมหมวกเกราะ สายฝนก็กระหน่ำจนทำให้ข้าปวดหัว" เขาบ่น "แต่พอข้าถอดมันออก ผมข้าก็เปียกและติดที่หน้ากับปากของข้า"

"เจ้ามีมิดนี่" เกนตรีแนะนำ "ถ้าเจ้ารำคาญผมของเจ้านัก ก็โกนหัวเจ้าเสีย"

เขาไม่ชอบเน็ต แต่อัศวินฝึกหัดดีกับอาร์ยามากพอ อาจจะช้ำอายุไปหน่อย แต่เขามีจิตใจดี เธอเคยได้ยินว่าชาวดอร์นตัวเล็กและผิวดำ มีผมสีดำและดวงตาเล็ก ๆ สีดำ แต่เน็ตมีตาสีฟ้ากลมโต เข้มมากจนดูเหมือนจะเป็นสีม่วง และผมของเขาเป็นสีบลอนด์ซีด ออกเทามากกว่าน้ำตาล

"เจ้าเป็นอัศวินฝึกหัดของลอร์ดเบริคมานานแค่ไหนแล้ว" เธอถาม พยายามดึงเขาออกจากความทุกข์ยาก

"เขารับข้ามาเป็นเด็กรับใช้ตอนที่จะแต่งงานกับน้ำของข้า" เขาบอกพร้อมกับไอ "ตอนนั้นข้าอายุเจ็ดขวบ แต่พอข้าอายุสิบขวบเขาเลื่อนขั้นให้ข้าเป็นอัศวินฝึกหัด ข้าเคยชนะการประลองทวนครั้งหนึ่ง"

"ข้าไม่เคยฝึกใช้ทวน แต่ข้าสามารถชนะเจ้าด้วยดาบ" อาร์ยาบอก "เจ้าเคยฆ่าใครไหม"

เขามีท่าที่ตกใจ "ข้าเพิ่งอายุสิบสอง"

ข้าฆ่าเด็กผู้ชายตอนข้าอายุแปดขวบ อาร์ยาเกือบจะพูดออกไปเช่นนั้น แต่เธอเปลี่ยนใจ "แต่เจ้าเคยอยู่ในสนามรบ"

"ใช่" เขาดูไม่ภาคภูมิใจนัก "ข้าอยู่ที่มัมเมอร์ ฟอร์ดตอนที่ลอร์ดเบริคตกลงไปในแม่น้ำ ข้าลากเขาขึ้นมาเพื่อที่เขาจะได้ไม่จมน และยืนถือดาบอยู่เหนือเขา ข้าไม่เคยได้สู้หรือ เขามีไม้แทงอยู่ที่ตัว ไม่มีใครใส่ใจพวกเรา"

อาร์ยากำลังนึกถึงเด็กเลี้ยงม้า หลังจากนั้นก็ยามที่เธอปาดคอตอนอยู่ที่ฮาร์เรนฮอล และคนของเซอร์ อมอร์ที่ริมทะเลสาบและคนอื่น ๆ อีก ทันใดนั้น เธอรู้สึกเศร้าเหลือเกิน "บิดาของข้าก็ชื่อเน็ตเช่นกัน" เธอบอก

"ข้ารู้ ข้าเห็นเขาที่งานประลองของหัตถ์ ข้าอยากจะเข้าไปหาและพูดคุยกับเขา แต่ข้านึกไม่ออกว่าจะพูดอะไร" เน็ตตัวลั่นอยู่ใต้ผ้าคลุมของเขา "เจ้าอยู่ทำงานประลองด้วยหรือไม่ ข้าเห็นพี่สาวของเจ้าที่นั่น เซอร์ ลอร์ส ไทเรล มอบกุหลาบให้กับเธอ"

"เธอบอกข้าแล้ว" เธอรู้สึกเหมือนมันผ่านมานานมาก "เพื่อนของเธอ เจน พูล ตกหลุมรักลอร์ดเบริค"

"เขาหมั้นหมายกับน้ำของข้า" เน็ตดูอึดอัด "ก่อนที่จะเขาจะ..."

...ตาย เธอคิด เน็ตเจียบเสียงลงจนเกิดความเงียบอันน่าอึดอัด มีเพียงเสียงฝีเท้าขณะที่ม้าของพวกเขาอย่าลงไปในโคลน

"ท่านหญิง" เน็ตพูดขึ้นในที่สุด "เจ้ามีพี่ชายที่เป็นลูกนอกสมรสชื่อว่าจอห์น สโนว์ใช่ไหม"

"เขาอยู่กับหน่วยพิทักษ์ราตรีที่ผากำแพง " บางทีข้าควรจะไปที่ผากำแพงแทนที่จะไปริเวอร์รัน จอนไม่สนใจหรือ
ว่าข้าฆ่าใคร หรือว่าข้าหิวหรือไม่ว่า... "จอนหันตาลายเข้าถึงเขาจะเป็นลูกนอกสมรส เขาชอบลูบผมข้าและ
เรียกข้าว่าน้องสาวตัวน้อย" อาร์ยาคิดถึงจอนมากกว่าใครทั้งหมด เพียงแค่เอ่ยชื่อของเขาก็ทำให้เธอรู้สึกเศร้า
"เจ้ารู้จักจอนได้อย่างไร"

"เขาเป็นพี่ชายของข้า"

"พี่ชายหรือ" อาร์ยาไม่เข้าใจ "แต่เจ้ามาจากดอร์น เจ้ากับจอนจะมีสายเลือดเดียวกันได้อย่างไร "

"พี่น้องร่วมน้ำนม ไม่ใช่สายเลือด ท่านแม่ของข้าไม่มีน้ำนมให้ข้าเมื่อข้ายังเล็ก ดังนั้นไฉไลจึงให้นมข้าแทน "

อาร์ยาตามไม่ทัน "ใครคือไฉไล"

"แม่ของจอน เขาไม่เคยบอกเจ้าหรือ เธอรับใช้พวกเรามาอยู่หลายปี ก่อนข้าเกิดเสียอีก "

"จอนไม่เคยรู้ว่าใครคือมารดาของเขา ไม่รู้แม้แต่ชื่อ " อาร์ยามองเห็นอย่างระแวง "เจ้ารู้จักเธอจริงหรือ" หรือว่าเขา
ล้อเธอเล่น "ถ้าเจ้าโกหก ข้าจะตอยหน้าเจ้า"

"ไฉไลคือแม่นมของข้า" เขาย้ำเสียงหนักแน่น "ข้าสาบานด้วยเกียรติของตระกูลข้า"

"เจ้ามีตระกูลด้วยหรือ" เธอรู้สึกโง่ เขาเป็นอัศวินฝึกหัด เขาต้องมีตระกูลแน่นอนอยู่แล้ว "เจ้าคือใคร"

"ท่านหญิง" เน็ดดูลำบากใจ "ข้าชื่อเอ็ดริค เดย์น ลอร์ดแห่งสตาร์ฟอล"

เบื้องหลังพวกเขา เกนดรีคราง "ท่านลอร์ดและท่านหญิง" เขาพูดด้วยน้ำเสียงรังเกียจ อาร์ยาเค็ดลูกแอปเปิ้ล
เขียว ๆ ออกจากกิ่งแล้วเขี่ยลงใส่เขา มันกระแทกเข้ากับหัวหนา ๆ ของเขา

"นั่นเจ็บนะ" เขาพูด รู้สึกเจ็บที่ผิวเหนือดวงตา "ท่านหญิงประเภไหนกันที่เขี่ยแอปเปิ้ลใส่คนอื่น"

"ประเภทที่ไม่ดีเท่าไร" อาร์ยาบอก จู๊ ๆ รู้สึกผิด เธอหันกลับไปหาเน็ด "ข้าขออภัยที่ข้าไม่รู้ว่าเป็นใคร ท่าน
ลอร์ด"

"เป็นความผิดของข้าเอง ท่านหญิง" เขาพูดอย่างสุภาพ

จอนมีมารดา ไฉไล เธอชื่อไฉไล เธอพยายามจำเอาไว้เพื่อที่เธอจะสามารถบอกเขาได้เมื่อเธอเจอเขา เธอสงสัย
ว่าเขาจะยังเรียกเธอน้องสาวตัวน้อยอีกหรือไม่ ตัวข้าไม่เล็กเหมือนเดิมแล้ว เขาจะต้องเรียกข้าว่าอย่างอื่น
บางทีเมื่อเธอเดินทางถึงริเวอร์รัน เธออาจจะเขียนจดหมายถึงจอนและบอกเขาถึงสิ่งที่เน็ด เดย์นบอก "ข้าเคย
ได้ยินชื่อ อาเธอร์ เดย์น" เธอนึกได้ "ทุกคนเรียกเขาว่าดาบแห่งรุ่งอรุณ"

"บิดาข้าคือพี่ชายของเซอร์ อาเธอร์ เคย์น ท่านหญิงอาซาราคือน้ำของข้า ข้าไม่เคยรู้จักเธอ เธอกระโดดจาก หอคอยลงสู่ทะเลก่อนที่จะข้าจะเกิด"

"ทำไมเธอถึงทำเช่นนั้น" อาร์ยาพูด รู้สึกตกใจ

เน็ตมีท่าที่ระแวง บางทีเขาอาจจะกลัวว่าเธอจะเขี้ยวอะไรใส่เขาก็เป็นได้ "บิดาของเจ้าไม่เคยพูดถึงเธอเลยหรือ" เขาพูด "ท่านหญิงอาซารา เคย์นแห่งสตาร์ฟอลล์"

"ไม่เคย เขารู้จักเธอด้วยหรือ"

"ก่อนที่โรเบิร์ตจะได้เป็นพระราชินี เธอพบบิดาของเจ้าและพี่ชายของเขาที่ฮาร์เรนฮอลล์ ในช่วงฤดูหนาวที่อากาศ อุณหภูมิเย็นผิดปกติ"

อาร์ยาไม่รู้จะพูดอะไร "แล้วทำไมเธอถึงกระโดดลงไปทะเลล่ะ"

"หัวใจของเธอแตกสลาย"

ซานซาก็ต้องถอนหายใจและเสียน้ำตาให้กับความรักแท้จริง แต่อาร์ยาแค่คิดว่ามันเง่า แต่เธอไม่สามารถพูด เช่นนั้นกับเน็ต ยิ่งเป็นเรื่องของน้ำของเขาด้วยแล้ว "ใครทำมันแตกหรือ"

เขาลังเล "ข้าคิดว่าข้าไม่ควร..."

"บอกข้า"

เขามองมาที่เธอด้วยสีหน้าลำบากใจ "น้ำของข้า อัลลิสเรีย บอกว่าท่านหญิงอาซาราและบิดาของเจ้าตกหลุมรักกัน ที่ฮาร์เรนฮอลล์"

"ไม่จริง เขารักท่านแม่ของข้า"

"ข้าแน่ใจว่าอย่างนั้น ท่านหญิง แต่"

"เธอคือคนเดียวที่เขารัก"

"ถ้าอย่างนั้นเขาต้องเก็บลูกนอกสมรสมาจากใต้โบสถ์ล่ะแน่ๆ" เกนดรีพูดมาจากข้างหลังพวกเขา

อาร์ยาหวังว่าเธอมีลูกแอบเปิ้ลให้เขี้ยวใส่หน้าเขาอีกลูก "บิดาของข้าเป็นคนมีเกียรติ" เธอพูดด้วยอารมณ์โกรธ "และเราไม่ได้พูดกับเจ้าเสียหน่อย ทำไมเจ้าไม่กลับไปห้อง แล้วสั่งกระดิ่งสาวคนนั้นล่ะ "

เจนตรีไม่สนใจคำพูดของเธอ "อย่างน้อยบิดาของเจ้าก็เลี้ยงดูลูกนอกสมรสของเขา ไม่เหมือนของข้า ข้าไม่แม่แต่จะรู้ชื่อบิดา ข้าพนันว่าคงเป็นชีเฒ่าตัวเหี้ยมสักคน เหมือนคนอื่น ๆ ที่มารดาข้าพากลับบ้านมาจากร้านเหล้า ทุกครั้งที่เธอโกรธข้า เธอจะพูดว่า 'ถ้าบิดาของเจ้าอยู่ที่นี้ เขาจะตีเจ้าจนเลือดออก' นั่นคือทั้งหมดที่ข้ารู้เกี่ยวกับเขา" เขาถ่มน้ำลาย "ถ้าตอนนี้เขาอยู่ที่นี้ บางทีอาจเป็นข้าที่ดีเขาแทน แต่เขาตายแล้ว ข้าคิดว่าอย่างนั้น และบิดาเจ้าก็ตายแล้วเช่นกัน ไม่สำคัญหรอกว่าเขาเคยมีอะไรกับใครบ้าง "

อาร์ยาคิดว่ามันสำคัญ ถึงเธอจะหาเหตุผลไม่ได้ว่าทำไม เน็ดพยายามขอให้เธอยกโทษให้ที่ทำให้เธอไม่พอใจ แต่เธอไม่ยอมฟัง เธอกระแทกสันเท้าเพื่อเร่งม้าและทิ้งพวกเขาไว้ข้างหลัง แอ่งกายสีน้ำอยู่ห่างไปไม่กี่หลา เมื่อเธอตามเขาทัน เธอถามเขา "ชาวดอร์นชอบพูดปด จริงไหม"

"พวกเขาคือที่รู้จักในเรื่องนั้น" นักรบฮูยัมยิงฟัน "ทำไมหรือ เน็ดเป็นเด็กดี..."

"เขาเป็นคนโกหกโง่เง่า" อาร์ยาขี่ม้าออกไปจากเส้นทาง ทิ้งห่างจากพวกเขา ไม่สนใจเสียงตะโกนเรียกเบื้องหลัง พวกเขาแค่อยากโกหกซ้ำอีก เธอคิดขณะที่พยายามจะหนีจากพวกเขา แต่พวกเขามีหลายคนและพวกเขารู้จักพื้นที่แถวนี้เป็นอย่างดี จะมีประโยชน์อะไรถ้าหนีแล้วถูกจับในที่สุด

ฮาร์วินขี่ม้ามาอยู่ข้าง ๆ เธอ "เจ้าคิดจะไปไหน ท่านหญิง เจ้าไม่ควรหนี มีหมาป่าอยู่ในป่าเหล่านี้และมีอย่างอื่นที่เลวร้ายกว่านั้น"

"ข้าไม่กลัว" เธอบอก "เน็ดพูดว่า..."

"เขาบอกข้าแล้ว ท่านหญิงอาซารา เดย์น มันเป็นเรื่องเล่ามานานมาแล้ว ข้าเคยได้ยินเมื่อครั้งอยู่ที่วินเทอร์เฟล ข้าอายุไม่ได้มากไปกว่าเจ้าตอนนี้หรอก" เขาคว่ำสายบังเหียนของเธอมือไวแน่นแล้วบังคับให้ม้าเธอลับไปทางเดิม "ข้าสงสัยนักว่าคุณมีความจริงอยู่ในเรื่องเล่าเหล่านั้นหรือไม่ แต่ถ้ามี ตอนที่เน็ดเจอกับท่านหญิงแห่งดอร์น พี่ชายของเขา แบรนนดอน ยังมีชีวิตอยู่ และพี่เขาคือคนที่ถูกหั่นหมากับท่านหญิงแคทลิน ดังนั้นเกียรติของบิดาเจ้าก็ไม่มีมลทิน ไม่มีอะไรที่จะทำให้เลือดสับสนได้เหมือนงานประลอง พวกเขาอาจจะเพียงกระชับกันในยามค่ำคืน หรืออาจจะจุมพิต จะเป็นอะไรไปเล่า ฤดูใบไม้ผลิกำลังจะมาถึง พวกเขาคิดเช่นนั้น พวกเขาสองคนไม่ได้รู้สึกผูกมัดใดๆ"

"เธอปลื้มชีพตัวเอง" อาร์พูดอย่างไม่แน่ใจ "เน็ดบอกว่าเธอกระโดดลงมาจากหอคอย"

"เธอทำเช่นนั้น" ฮาร์วินยอมรับ ขณะที่เขานำทางเธอลับไป "แต่นั้นเป็นเพราะความโศกเศร้า เธอสูญเสียพี่ชายของเธอ ดาบแห่งรุ่งอรุณ" เขาสายหัว "ปล่อยวางเถอะ ท่านหญิง พวกเขาตายแล้ว พวกเขาทั้งหมด ปล่อยวาง... และได้โปรด เมื่อเราถึงริเวอร์รัน อย่าพูดถึงเรื่องนี้กับมารดาของเจ้า "

พวกเขาพบหมู่บ้านตามตีนอर्थซบอ ทุกคนหลบฝนในคอกม้าที่มุงด้วยหินสีเทา แม้จะเหลือหลังคาอยู่เพียงครึ่งหนึ่ง แต่ก็ยังเหลือมากกว่าสิ่งก่อสร้างอื่นๆ ในหมู่บ้าน มันไม่ใช่หมู่บ้านเสียทีเดียว มันมีเพียงก้อนหินสีดำและโครงกระดูกเก่า "แลนนิสเตอร์ฆ่าคนที่อาศัยอยู่ที่นี้หรือ" อาร์ยาถามขณะที่เธอช่วยแอ่งกายดูแลม้า

"เปล่า" เขาชี้ "ดูสิว่าตะไคร้ขึ้นหนาแค่ไหนบนก้อนหิน ไม่มีใครขยับมันมานานมาก และมีต้นไม้งอกออกมาตามกำแพง ที่นี้ถูกเผาเมื่อนานมาแล้ว"

"ถ้าฉันใครเป็นคนเผา" เกนดรีถาม

"ฮอสเตอร์ ทัลลี" นอท์ซมีผมสีเทาเกือบล้าน เขาเกิดในละแวกนี้ "ที่นี่คือหมู่บ้านของลอร์ดกูดบรูค เมื่อตอนที่รีเวอร์รันประกาศเข้าฝ่ายโรเบิร์ต กูดบรูคยังคงภักดีต่อพระราชินี ดังนั้นลอร์ดทัลลีจึงนำทัพมาพร้อมไฟและดาบ หลังจากนั้น บุตรชายของเขาทำสัญญาสงบศึกกับโรเบิร์ตและลอร์ดฮอสเตอร์ แต่นั่นไม่ได้ช่วยคนที่ตายไปแล้ว "

เกิดความเจ็บขึ้น เกนดรีมองอาร์ยาด้วยสายตาแปลก ๆ แล้วหันไปแปร่งชนให้ม้าของเขาต่อ ข้างนอกฝนยังคงตกอยู่เรื่อยๆ "ข้าว่าเราต้องก่อไฟ" ฮอโรสประกาศ "กลางคืนนี้มีมืดมิดและเต็มไปด้วยอันตราย"

แจ็คหักไม้แห้งออกมาจากคอกม้า ขณะที่นอท์ซและเมอร์ริทเก็บฟางเพื่อใช้เป็นเชื้อไฟ ฮอโรสก่อไฟโดยมีเล็มพัดเปลวไฟด้วยเสื้อคลุมสีเหลืองของเขา จนกระทั่งมันลุกไหม้ ทันทีที่ในคอกม้าอุ่นขึ้นจนเกือบจะร้อน ฮอโรสนั่งลงข้างหน้าเปลวไฟและมองเข้าไปเช่นเดียวกับที่ไฮฮาร์ท

อาร์ยามองเขาอย่างใกล้ชิด และเมื่อเขาอ้าปาก เธอคิดว่าเธอได้ยินเขาพึมพำ "รีเวอร์รัน" เล็มเดินไปเดินมา ขณะที่ทอมถอดรองเท้าออกแล้วลูบที่เท้า "ข้าต้องบ้าแน่ ๆ ถึงจะกลับไปรีเวอร์รัน" นักขับลำนำบ่น "พวกทัลลีไม่เคยดีกับข้าเลย"

"แลนนิสเตอร์" ฮอโรสพูด "สีแดงและสีทอง" เขาลุกขึ้นยืนและเดินไปหาลอร์ดเบริค เล็มกับทอมไม่รอช้าที่จะตามไปพร้อมกับพวกเขา อาร์ยาจับใจความไม่ได้ว่าพวกเขากำลังคุยอะไรกัน แต่นักขับลำนำคอยเหลือบมองเธอ และครั้งหนึ่งเล็มโกรธเสียจนตอยเข้ากับกำแพง ตอนนั้นเองที่ลอร์ดเบริคส่งสัญญาณให้เธอเข้าไปใกล้ มันคือสิ่งสุดท้ายที่เธออยากทำ แต่ฮาร์วินวางมือลงบนหลังของเธอและดันเธอไปข้างหน้า เธอก้าวไปข้างหน้าสองก้าวแล้วหยุดชะงัก รู้สึกกลัวจับใจ

"ท่านลอร์ด" เธอร้องฟังสิ่งที่ลอร์ดเบริคจะพูด

"บอกเธอ" เทพแห่งแสงสั่งฮอโรส

นักบวชแดงนั่งยอง ๆ ข้างเธอ "ท่านหญิง" เขาพูด "ทวยเทพได้แสดงให้ข้าเห็นสิ่งที่เกิดขึ้นที่รีเวอร์รัน ที่ข้าเห็นคือทะเลเปลวเพลิง เพลิงนั้นคือสิ่งใดที่กำลังกระโจนพร้อมมกรงเล็บสีแดง และพวกมันคำราม ! ทะเลแห่งแลนนิสเตอร์ ท่านหญิง รีเวอร์รันกำลังจะถูกโจมตี"

อาร์ยารู้สึกเหมือนถูกเขาตอยเข้าที่ท้อง "ไม่!"

"ที่รัก" ฮอโรสพูด "เปลวไฟไม่โกหก บางครั้งข้าอาจจะผิด แต่ไม่ใช่ครั้งนี้ แลนนิสเตอร์จะโจมตีรีเวอร์รันในไม่

ช้า"

"รอบบ่จะชนะ" อาร์ยาพูดอย่างตื้อตึง "รอบบ่จะชนะพวกมันอย่างที่เราเคยชนะมาก่อน"

"พี่ชายเจ้าอาจจะไม่อยู่แล้ว" ธอโรสบอก "มารดาของเจ้าเช่นกัน ข้าไม่เห็นพวกเขาในเปลวไฟ งานอภิเษกสมรสที่หญิงแก่พูดถึง ที่จัดขึ้นที่หอคอยคู่... เธอล่วงรู้เสมอ ต้นเวียร์วู้ดกระซิบข้างหูเธอยามเธอหลับ ถ้าเธอบอกว่ามารดาเจ้าเดินทางไปที่หอคอยคู่..."

อาร์ยาหันไปหาทอมกับเล็ม "ถ้าพวกเจ้าไม่ได้จับข้าไว้ ข้าคงจะอยู่ที่นั่นแล้ว ข้าคงจะอยู่ที่บ้าน"

ลอร์ดเบริคไม่ใส่ใจกับอารมณ์โกรธของเธอ "ท่านหญิง" เขาพูดอย่างสุภาพ "เจ้ารู้จักน้องชายของท่านตาเจ้าไหม เซอร์ บรินเดน ทัลลี หรือที่เรียกกันว่าปลาดำ เขารู้จักเจ้าหรือไม่"

อาร์ยาส่ายหัว เธอเคยได้ยินมารดาของเธอพูดถึงเซอร์ บรินเดน ปลาดำ แต่ถ้าเธอเคยพบเขา คงเป็นตอนที่เธอยังเล็กมากเกินกว่าจะจำความได้

"โอกาสน้อยมากที่ปลาดำจะจ่ายเหรียญทองให้เด็กสาวที่เธอไม่รู้จัก" ทอมพูด "พวกทัลลีช่างสงสัยนัก เขาคงคิดว่าเราเอาของปลอมมาขายเขา"

"เราจะโน้มน้าวเขา" เล็มยืนยัน "เธอ หรือฮาร์วิน ริเวอร์รันอยู่ใกล้ที่สุด ข้าว่าเราพาเธอไปที่นั่น เอาทองมาแล้วก็จับสินกันที"

"แล้วถ้าพวกสิงโตจับพวกเราได้ที่ปราสาทล่ะ" ทอมพูด "พวกมันไม่ต้องการอะไรมากไปกว่าจับท่านลอร์ดแวนไวในกรงบนยอดปราสาทหินคาสเทอร์ลี"

"ข้าไม่ต้องการถูกจับได้" ลอร์ดเบริคพูด โดยละคำพูดสุดท้ายเอาไว้ เป็น ๆ ทุกคนล้วนได้ยินรวมทั้งอาร์ยา แม้ว่าเขาจะไม่ได้เอ่ยมันออกมา "ก่อนอื่นข้าอยากรู้ว่ากองทัพตั้งอยู่ที่ใด ทั้งของหมาป่าและสิงโต ชาร์นน่าจะรู้อะไรบ้าง และเมสเตอร์ของลอร์ดแวนวู้ดยะยิ่งกว่า เอกอร์น ฮอลล์อยู่ไม่ไกล ท่านหญิงสมอลวู้ดจะให้ที่พักแก่เรา ระหว่างที่หน่วยสังเกตการณ์ล่องหน้าไปก่อน..."

คำพูดของเขาดังในหูของเธอราวกับเสียงร่ำของกลอง ทันใดนั้น มันมากเกินไปที่อาร์ยาจะรับได้ เธอต้องการริเวอร์รัน ไม่ใช่เอกอร์น ฮอลล์ เธอต้องการมารดาของเธอและพี่ชายของเธอ รอบบ่ ไม่ใช่ท่านหญิงสมอลวู้ดหรือตาแก่ที่เธอไม่รู้จัก เธอเดินออกจากประตู และเมื่อฮาร์วินพยายามจะคว้าแขนเธอไว้ เธอหมุนตัวห่างจากเขารวดเร็วเหมือนงู

ข้างนอกคอกม้า ฝนยังคงกระหน่ำลงมา มีแสงสว่างมาจากที่ไกล ๆ ทางทิศตะวันตก เธอวิ่งเร็วที่สุดเท่าที่เธอจะทำได้ เธอไม่รู้ว่าเธอจะไปไหน รู้เพียงเธออยากอยู่ลำพัง ห่างจากเสียงเหล่านั้น ห่างจากคำพูดเสแสร้งและการผิสีสัญญาของพวกเขา สิ่งเดียวที่ข้าต้องการคือริเวอร์รัน มันเป็นความผิดของเธอเอง ที่เธอพาเคนดริกกับฮอทพาย

มากับเธอเมื่อตอนที่หนีจากฮาร์เรนฮอล คงจะดีกว่านี้ถ้าเธออยู่คนเดียว ถ้าเธออยู่คนเดียว พวกนอกกฎหมายพวกนี้ไม่มีวันจับเธอได้ และเธอจะอยู่กับรอบรั้วและมารดาของเธอในตอนนี้ พวกเขาไม่ใช่ฝูงของข้า ไม่งั้นพวกเขาจะไม่มีความอดทนทั้งข้า เธอวิ่งลุยแอ่งโคลน ใครบางคนกำลังตะโกนชื่อเธอ อาจจะเป็นฮาร์วิน หรือเกนดรี แต่เสียงฟ้าผ่ากลบเสียงพวกเขา เทพแห่งแสง เธอคิดอย่างโง่เขลา เธออาจจะไม่สามารถตายได้ แต่เขาสามารถโกหกได้

ไม่กี่กิโลเมตรทางซ้ายมือของเธอ เธอได้ยินเสียงม้า อาร์ยาอยู่ห่างจากคอกม้าไม่เกินห้าสิบลีลา แต่เธอเปียกปอนไปถึงกระดูก เธอหลุดเข้าไปในบ้านหลังหนึ่ง หวังว่ากำแพงที่เต็มไปด้วยตะไคร่จะช่วยกันฝนได้บ้าง มือหนึ่งกำแขนของเธอแน่น

"เจ้าทำข้าเจ็บ" เธอบอก พยายามบิดแขนออกจากเขา "ปล่อยนะ ข้ากำลังจะกลับไปอยู่แล้ว ข้า..."

"กลับหรือ" ซานดอร์ คลีเกนหัวเราะลั่น

"เจ้าหมาป่าน้อย เจ้าเป็นของข้าแล้ว" เขาใช้แค่มือเดียวก็สามารถกระชากเธอให้ลุกขึ้นยืนและลากเธอไปยังม้าของเขา สายฝนกลบเสียงร้องตะโกนของเธอ สิ่งเดียวที่อาร์ยาสามารถคิดได้คือคำถามที่เขาเคยถามเธอ

เจ้ารู้ไหมว่าพวกหมาจะทำอะไรกับพวกหมาป่า